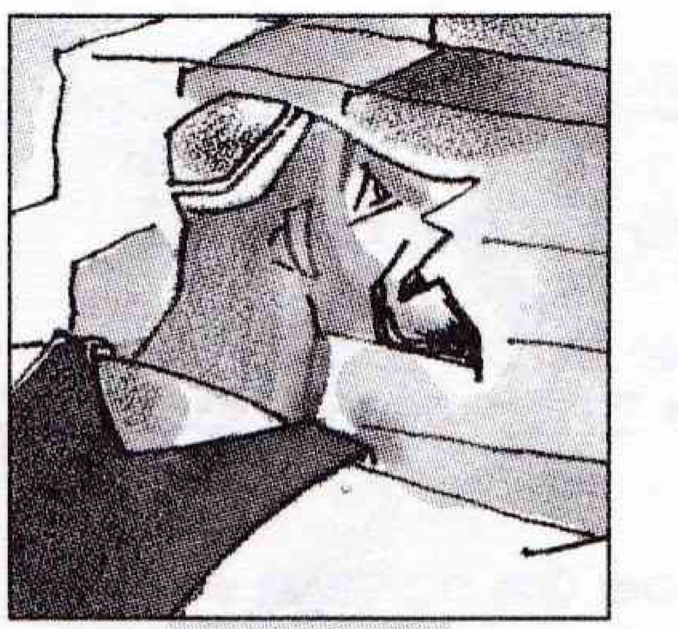

ఆకలి - ఆపిల్ పండు

ఒక పుణ్యాత్ముడు పన్నెండు రోజులుగా పస్తు ఉన్నాడు.

పుణ్యం, పాపం, మేలు, కీడు ఎరిగిన ఆ పుణ్యాత్ముడు న్యాయం, ధర్మం ప్రకారం సంపాదించుకొని తింటూ ఉండేవాడు. అయితే కొన్నాళ్లుగా అతనికి పని లేదు. అందుకని పన్నెండు రోజులుగా పస్తు వున్నాడు. పన్నెండవ రోజున యింక ఆకలికి తాళలేక కాస్త మనసు మళ్లిద్దామని యింటి నుంచి బయటపడి కాలువ వడ్డున నడుస్తున్నాడు.

తెల్లగా జలజలమని పారుతున్న ఆ కాలువలో దూరం నుంచి ఎర్రగా మెరుస్తూ ఒక యాపిల్‌కాయ కొట్టుకొని వస్తూ వుంది. బాగా పండి అల్లంత దూరం నుంచే ఘుమఘుమమని సువాసన వెదజల్లుతున్న ఆ కాయను చూడగానే ఆయనకు నోరూరింది. చేయి సాచి అందుకున్నాడు. ఆకలితో ఉన్నాడు గదా వేరే ఆలోచన లేకుండా తినేసి, ఆ కాలువలోని నీళ్లనే కడుపు నిండుగా తాగాడు. కాని మనసు కాస్త స్థిమితపడ్డాక ఆయనలో ఆందోళన మొదలయ్యింది. ఆ యాపిల్ కాయ ఎవరిది? ఏ పరాయివాని తోటలోనిది? పరుల అనుమతి లేకుండా పరుల సొమ్ము తినడం ఎంత పాపం?

అయ్యో నేనెంత పెద్ద తప్పు చేశాను అనుకుంటూ ఆ కాలువ వెంటే ముందుకు నడిచాడు.

కొంచెం దూరం వెళ్లాక ఆ కాలువకు కారణమైన నది కనిపించింది. ఆ నది వెంట కూడా చాలాదూరం నడిచాడు. అలా నడిచి నడిచి వెళ్లేసరికి ఒకచోట ఒక యాపిల్ తోట కనిపించింది. ఆ తోటలోని ఒక చెట్టు కొమ్మ నదిలోకి వంగి ఉంది. ప్రవాహానికి ఆ కొమ్మకున్న కాయలు రాలి నీళ్లలో పడుతున్నాయి.

'నేను తిన్నది ఈ తోట కాయనే' అనుకున్నాడు పుణ్యాత్ముడు.

తోటమాలి దగ్గరకు వెళ్లి 'అయ్యా. ఈ తోట ఎవరిది?' అని అడిగాడు.

'ఇది రాజుగారిది' అన్నాడు తోటమాలి.

వెంటనే పుణ్యాత్ముడు రాజుగారి కొలువుకి వెళ్లాడు.

'మాలిక్. నావల్ల చాలా పెద్ద తప్పు జరిగిపోయింది. మీరు నాకు దండన విధించకపోతే నా మనసుకు శాంతి లేదు. నా పాపానికి విరుగుడు లేదు' అన్నాడు పుణ్యాత్ముడు.

రాజుగారు కంగారుపడ్డారు.

‘ఏం తప్పు చేశావు? ఏం పాపం చేశావు?’ అని అడిగారు.

పుణ్యాత్ముడు జరిగిందంతా చెప్పాడు.

‘తమరి అనుమతి లేకుండా తమరి సొమ్ము ఆరగించాను. పరుల సొమ్మును సొంతం చేసుకున్నాను’ అన్నాడు పుణ్యాత్ముడు.

రాజుగారు లోలోపల ఎంతో పొంగిపోయారు. యింత మంచివాడు, యింత నీతిమంతుడు తన దగ్గర ఉండక తప్పదు అనుకున్నారు.

‘సరే అయితే. మీరు పన్నెండేళ్లపాటు నా దగ్గరే వుండి నాకు సేవలు చేయండి’ అన్నారు.

పుణ్యాత్ముడు మారు మాట్లాడకుండా ‘మహాభాగ్యం’ అన్నాడు.

ఒక్క యాపిల్‌కాయ తిన్నందుకు పన్నెండేళ్ల సేవను అంగీకరించిన ఆ పుణ్యాత్ముణ్ణి దర్బార్‌లో ఉన్నవాళ్లందరూ పిచ్చివాణ్ణి చూసినట్టు

చూశారు.

పన్నెండేళ్లు గడిచాయి.

ఈ పన్నెండేళ్లపాటు ఒక్క మాట కూడా మాట్లాడకుండా, ఒక్క తప్పు కూడా చేయకుండా దర్బార్‌లో వుంటూ సేవలందించాడు పుణ్యాత్ముడు.

పన్నెండేళ్ల తర్వాత 'మాలిక్. నేటితో నేను ఆజాద్‌నయ్యాను. సెలవిప్పించండి' అన్నాడు రాజుగారితో.

'అలాగే. కానీ నువ్వు చేసిన తప్పుకు అనుభవించాల్సిన శిక్ష యింకా ఉంది' అన్నారు రాజుగారు.

'అలాగా. కానివ్వండి' అన్నాడు పుణ్యాత్ముడు.

'నాకో కూతురు ఉంది. అది చూపుకు గుడ్డిది. శబ్దానికి చెవిటిది. మాటకు మూగది. నడకకు కుంటిది. దానిని నిఖా చేసుకోవాలి' అన్నారు రాజుగారు.

పుణ్యాత్ముడు ఆలోచనలో పడ్డాడు. యాల్లా... నా నసీబ్ (తలరాత)లో యిలాంటి అమ్మాయిని రాసిపెట్టావా? సరే కానీ. అవిటిదైన ఒక ఆడపిల్లకు భర్తనై ఆమెకు సేవలు చేయడం కంటే వేరే భాగ్యం వుంటుందా అనుకుని 'తమరి ఆజ్ఞ' అన్నాడు రాజుగారితో.

నిఖా జరిగిపోయింది.

తొలిరేయి గదిలో అడుగుపెట్టి అమ్మాయిని చూశాడు పుణ్యాత్ముడు. చూస్తే ఏముంది అట్లాంటి అప్సరస, సౌందర్యవతి, కన్ను కాలు ముక్కు చెవులూ తీర్చిదిద్దినట్టున్న బొమ్మ మరెక్కడా ఉండదన్నట్టు ఉంది.

పుణ్యాత్ముడు గాబరాపడిపోయాడు. యిదేమిటి వేరే గదిలోకి వచ్చేశానా అనుకొని గబాల్న తలుపులు తెరుచుకొని బయటపడ్డాడు.

రాజుగారు బయటే నిలుచొని ఉన్నాడు.

'నువ్వు వస్తావని నాకు తెలుసు' అన్నారు రాజుగారు.

'మాలిక్. లోపల ఉన్నది మీ అమ్మాయి కాదు. ఎవరో అప్సరస' అన్నాడు పుణ్యాత్ముడు.

'కాదు మా అమ్మాయే' అన్నారు రాజుగారు.

'మరి మీరు చూపుకు గుడ్డిది. శబ్దానికి చెవిటిది. మాటకు మూగది. నడకకు కుంటిది అన్నారు గదా' అన్నాడు పుణ్యాత్ముడు.

'అవును. నా కూతురు చూపుకు గుడ్డిదే. ఇప్పటివరకూ నన్ను తప్ప మరే పరాయి మగాణ్ణి అది కన్నెత్తి చూడలేదు. శబ్దానికి చెవిటిదే. నా మాటలు తప్ప యింకే మగాడి మాటలు అది వినలేదు. మాటకు మూగదే. నాతో తప్ప యింకెవ్వరితోనూ మాట్లాడలేదు. నడకకు కుంటిదే. నా ఆసరాతో తప్ప యింకెవరి భుజానా చెయ్యి వేసి నడవలేదు. నిన్ను పరీక్షిద్దామని అలా చెప్పాను. నా పరీక్షలో నెగ్గి నా వరాలతల్లికి సరైన జోడివి అనిపించావు' అని ఆ పుణ్యాత్ముణ్ణి ఆశీర్వదించి లోపలికి పంపారు రాజుగారు.

అట్లా ఆ పాతకాలం మనిషి ఒక్క యాపిల్‌కాయ తిన్నందుకు శిక్ష అనుభవించబోయి ఆ దేశానికి రాజయ్యాడు.